

NS uudistebülletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1130

10.11.2024 (135)

Valge rassi laulmata kangelased

3. osa

William Dudley Pelley

George Orwell nägi oma prohvetlikus romaanis "1984" ette sellist ühiskonda, miliseks Ameerika on kiiresti muutumas. Selle "tulevase" aja moto oli: "Kes kontrollib olevikku, kontrollib minevikku, kes kontrollib minevikku, kontrollib tulevikku". Osalt aitas sellele mõttekontrollile kaasa mäluauk. See oli põletusahi, kuhu visati kõik minevikku puudutavad teabetükid, mida peeti Suure Venna süsteemile kahjulikuks. Et näidata, kui lähedalt sarnaneb meie riigi juutide poolt kontrollitav asutus 1984. aastaga, esitame William Dudley Pelley loo.

Kuigi ta oli kogu 1930ndate kümnendi vältel pealkirjades olnud massiliikumise juht, on tema nimi tänapäeval täiesti tundmatu, välja arvatud vähestele teadlastele. Peale harvade ja põgusate viidete temale mõnes depressiooniaja ajalooteaduses ei ole tema dramaatilisest elust ühtegi raamatut, ei ole isegi ühtegi ajalehtede või ajakirjade artiklit. Tema fotot ei leia väljaspool *ajakirja The New Order* lehekülgi, samuti ei leia ühtegi fotot tema kümnetest tuhandetest järgijatest, kuigi nii tema kui ka tema pilt domineerisid tolaegsetes uudisfilmides ja väljaannetes. Tema kõnesid ei ole võimalik leida, kuigi neid kuulsid miljonid inimesed, mõnikord üleriigiliste raadiosaadete kaudu. Ta äratas legendaarsete kangelaste nagu Charles Lindbergh sõprust ja legendaarsete kaabakate nagu Franklin Roosevelt vihkamist. Sinclair Lewis kirjutas tema elu põhjal täispika romaani "*It can't happen Here!*"

Koos Theodore Dreiseri, H. L. Menckeni, F. Scott Fitzgeraldi ja teiste 1920. aastate kuulsuste teostega jõudsid tema raamatud kolledžite õppekavadesse moodsa Ameerika kirjanduse esirinnas. Ometi ei ole tänapäeval üheski kolledži suurte raamatute kursuses ühtegi tema raamatut. Ta oli üks olulisemaid tummfilmi loojaid, selliste klassikaliste linateoste nagu *Notre Dame'i kääbus* (*The Hunchback of Notre Dame*) autor. Hoolimata mehe vaieldamatust mõjust oma ajastule on tema nimi põhjalikult kustutatud kaasaegsest ajaloost, tema raamatud (mis on hullem kui keelatud või põletatud) jäetud avaldamata, tema poliitilised saavutused unustusse jäetud.

Püüdes selle artikli jaoks materjali uurida, sain pärast kuudepikkust uurimistööd teada, et tema ainus elulugu oli kirjutatud kaheksateist aastat tagasi, see oli ühe vaenuliku kraadiõppuri tundmatu ülikooli lõputöö. Mõned hajutatud fragmendid täiendavatest andmetest pärinevad Pelley enda murenevate väljaannete kserokastidest, mis on saadud tolmunud raamatukoguarhiivi kaudu. Kõik tema kohta on viisatud tõelisse mäluauku, mis ei ole oma hävitamisel mitte vähem põhjalik, kuid palju reaalsem kui Orwelli mudel. Juudi Suur Vend, kes kustutab kogu teabe William Dudley Pelley kohta, on sama mineviku kontrollija, kes hoolitseb selle eest, et televisiooni ja filmide jaoks on olemas rohkelt kooliraamatuid ja pseudodokumentaalfilme, mis ülistavad Martin Luther King Jr. või Malcolm X-i "suurust". Mida võis Pelley teha, mis tabas niivõrd kosheri süsteemi südant, et süütas sellise täieliku jõupingutuse kustutada kõik teadmised tema olemasolust Ameerika teadvusest?

Horror Venemaal

William Dudley Pelley sündis 12. märtsil 1890. aastal Lynnis, Massachusettsis, äärmises vaesuses. Kõik, mida ta oma lapsepõlvest mäletas, oli see, et ta oli "pidevalt näljas ja räpaselt riides". Erinevalt neegrite ebapädevuse apologetidest ei takistanud ebaõnnestumine noort Williamit sellest, et ta oma elust midagi teha. Tema jaoks ei olnud vaesus vabanduseks laiskusele ja ebaõnnestumisele, vaid katalüsaatoriks paremuse saavutamiseks. Veel varases noorukieas leidis ta madalat tööd koetööstuses, kus ta töötas väga väikese raha eest pikki ja tüütuid tunde. Kuid ta hoidis oma pennid kokku ja harutas end igal võimalusel lugedes. Lugemine oli tema ainus kirk ja põgenemine noorukiea töö ja materiaalse vaesuse eest. Eriti armastas ta Ameerika klassikalisi autoreid Foe, Emerson, O'Henry jne. - ja unistas kirjanikuks saamisest. I 8. aastaks oli ta paremini haritud kui enamik kolledži lõpetajaid ja hakkas oma unistust realiseerima, kui ta võeti tööle nooremreporteri-

na Springfieldi ajalehte *Homestead*. Ehkki tema sissetulek oli vaevalt parem kui tema palk koetehases, abiellus ta 1911. aastal ja sai järgmisel aastal õnnistatud tütarlapsena. Tütar suri aga umbes oma kolmanda sünnipäeva paiku. Vaatamata oma "hirmsale kurbusele", või selle tõttu, töötas ta oma ameti kallal rohkem kui kunagi varem, tema maine erakordse kirjeldusvõimega reporterina kasvas ja esimest korda elus oli ta rahaliselt kindlustatud. Järgnevatel aastatel imetlesid tema artikleid sellistes üleriigiliselt tuntud ajakirjades nagu *Red Book*, *Colliers* ja *The Saturday Evening Post* miljonid lugejad.

Esimese maailmasõja lõpuks oli Pelley prestiiž selline, et tema kirjastaja tellis ta väliskorrespondendiks Ida-Euroopasse. Ameerika Ühendriikide valitsuse poolt talle antud suurejoonelise kuluhüvitise ja diplomaatilise "konsulaarkulleri" auastmega sõitis ta 1918. aasta alguses Venemaale. Tema jaoks oli tema ülesanne lõbus seiklus, hästi tasustatud lõbu ja võimalus puhkuseks välismaal. See osutus hoopis millekski muuks. Kuni oma saatusliku reisini oli Pelley rõõmsameelne, tõusev kirjanik, kellel polnud mingeid tõelisi veendumusi. Nagu ta aastaid hiljem meenutas, muutis see kogemus ta "kirjeldamatust kirjanikust karmiks ristsõidjaks".

Kahe aasta jooksul läbis ta 8000 miili rongiga ja hobuse seljas läbi Siberi, Ukrainasse, üle Kesk-Venemaa steppide, Kaug-Itta ja läbi Aasia Jaapanisse. Kõigi nende ulatuslike reiside käigus oli ta kommunistliku revolutsiooni isiklik tunnistaja. Ta nägi taluperenaisi, kes olid risti löödud aidauste külge, ja koolimaja, kus õpetaja ja kõik õpilased olid surnuks pekstud, nende ajud olid tahvlile pritsitud. Seal olid terved mõrvade tõttu tühjendatud külad, kus laibad rippusid igast laternapostist ja lämmitasid lähedalasuvaid ojasid. Need ohvrid olid harva sõjaväelased ega olnud kuidagi poliitiliselt seotud. Nad olid tavalised inimesed, enamasti põllumehed ja tehasetöölised. Sellised õudsed vaated, millega punased kõikjal kohtusid, kus iganes punased mööda sõitsid, panid ta peaaegu segadusse. Kuid need olid nii tavalised, et ta hakkas tasapisi harjuma veremerega, mida ta iga päev läbis.

Ta sai omal nahal teada, et kommunism ei olnud ideoloogia, vaid lihtsalt juutide juhitud halvimate kuritegelike elementide organiseerumine, mille eesmärk oli hävitada paganlik ühiskond. See ei olnud mingi spekulatsioon. Praktiliselt kõik tema poolt tuttavad komissarid (kellest mõnda ta intervjueris) olid juudid, samas kui enamik nende aktivistidest olid tavalised mõrtsukad ja vanglast "vabastatud" perverdud. Neid motiveerisid viha, võim ja kättemaks, mitte midagi muud. Kõik nende loosungid "võrdsusest" ja "rahust" olid läbipaistvad jutte, et petta

mõtlematuid liberaalid vene rahva, nende ohvrite hulgas. Edujoobes juudid uhkeldasid avalikult oma plaanidega maailma vallutamiseks, õhutades samasugust lõhestamist teistes paganlikes riikides. Nad ütlesid Pelleyile, et Venemaa on vaid hüppelaua, rahvusvahelise õõnestamise baas. Isegi nende võlts "kommunism" oli täiesti tarbetu, nagu ka nende enda järgijad, keda nad ei kõhkle mitte kunagi masimõrvata vähimagi kapriisi korral. Nende pikaajaline eesmärk oli ühe maailma valitsus, kus paganad muutusid vabatahtlikeks orjadeks, kes oma geenius ja tööjõuga toidavad rahvusvahelist majandust, samal ajal kui juudi rahvas domineerib kõigil tähtsatel võimupositsioonidel. "Pärast Venemaad," irvitas üks rasvane komissar Pelleyile, "siis Euroopa ja hiljem Ameerika!"

"Hurraa Hollywoodile!"

Enne oma poliitilist ärkamist välismaal ei teadnud ta juutidest midagi, ei kuulnud kodus kunagi, kui ta üles kasvas, et neist räägitakse, ja pidas neid kõige rohkem mittekristliku religiooni liikmeteks. Ameerika Ühendriikidesse naastes oli Pelley muutunud ja vapustatud mees, kes esitas 1920. aastal oma aruande Pennsylvania osariigi esindajale Louis F. McFaddenile. Poliitik oli kuuldust nii ehmunud, et luges isiklikult Kongressi saalis ette *Siioni Õpetatud Vanaemate protokollid*, viies selle eluliselt tähtsa dokumendi ametlikult *Kongressi protokollid*. (Protokollid kujutavad endast tegevuskava juudi juhtide viimiseks poliitilisele ja majanduslikule domineerivale positsioonile mittejuudi ühiskonna üle. Eeldatavalt hüsteeriliste juutide poolt pettusena hukka mõistetud protokollid kinnitati alles 1984. aastal, kui Lincoln ja Bladgett tõestasid nende ajaloolisi juuri Lincoln'i ja Bladgett'i populaarse raamatu "*Püha veri - Püha Graal*" Graallegendi kohta). Varsti pärast seda tutvustati Pelley'd justiitsministeeriumi ametnikule ja Robert Sharpe'ile, välisministeeriumi luurejuhile. Nad ütlesid talle, et tema kogemused on täielikult kinnitatud nende rikkalike toimikutega juudi agitatsiooni kohta Venemaal ja Ameerika Ühendriikides. See, et need valitsusmehed olid nii otsekohesed, on paljastav märk sellest, kui palju poliitilist võimu on juudid viimase 75 aasta jooksul kogunud; tänapäeval on täiesti mõeldamatu, et mõni Ameerika poliitik võiks isegi vihjata juudi ohu kritiseerimisele.

Tundus, et ei ole midagi, mis võiks peatada Karl Marxi poolt tõotatud "ajaloolise paratamatuse", ühe maailma košseristlikuks muutumise. Pelley läks tagasi oma koju Vermonti ja püüdis unustada "õudusevanni", mida ta teadis, et see oli tsivilisatsiooni aeglaselt ümbritsevaks muutumas. Ta tundis end rahutuna ja pettununa ning muutus elutuks, nii et ta ja tema naine lahutasid. Need olid möllavad ka-

hekümnendad, kui ameeriklased olid haaratud sõjajärgse heaolu hedonismist. Inimesed elasid naudingutele ja lasid tõsistel probleemidel endaga tegeleda. Ka Felly ei olnud oma aja vaimust puutumata. Püüdes põgeneda oma südametunnistuse eest, põgenes ta Californiasse, Hollywoodi, kus tema maine kirjanikuna käis talle ette ja ta võeti tööle stsenaaristina M.G.M. ja Universal Studios. Ta töötas meeletult, koostades stsenaariume tolle aja juhtivate filmide jaoks. Ta kirjutas isegi oma lühijutu "*The Shock*" filmiversiooni, mis sai kohe menukaks. Tema töö oli nii kõrgetasemeline, et temast sai peagi üks Hollywoodi kõige lugupeetud ja kõige paremini tasustatud stsenaaristidest. Tema elulookirjutaja sõnul aitasid tema hinnatud linateosed vaikiva ekraani juhtivatele näitlejatele "luua Lon Chancy mainet ja luua nende kahe mehe vahel sõpruse. Lisaks Chancyle väitis ta, et ma pidevalt sisenen' Theda Bara, Chester Conklini ja teiste kuulsate näitlejate, produtsentide ja lavastajate kodudesse."

Olles hõivatud Hollywoodi kõrgseltskonnas elamisega, leidis Pelley aega romaanide kirjutamiseks, mis tõstis tema nime tänapäeva Ameerika ilukirjanduse tippasemele. Nii "*The Greater Glory*" (mis ülistab elu lihtsaid väärtusi Uus-Inglismaa väikelinnas) kui ka "*The Fog*" (armastuslugu) olid bestsellerid ja pälvisid kriitikute tunnustuse. Teda võrreldi soosivalt F. Scott Fitzgeraldiga ja teda peeti vähemalt Sinclair Lewise'iga võrdseks. Kuid raha ja tunnustus ei toonud talle sisemist rahu. Iroonilisel kombel põgenes ta algselt idaranniku tegelikkusest Hollywoodi fantaasiaveskisse, et sattuda keset suuresti juudi filmitööstust, mis moonutas filmikunsti koššerpropagandaks, mis "uimastas, tuimestas ja üldiselt petis" publikut. "Samal ajal kui paganad keskendusid loomingulisusele," ütles ta, "hakkasid Second Avenue'lt pärit karusnahatöötledjad ja Milwaukee'st pärit püksipressijad avama stuudioid, et pildistada konserveeritud draamasid." Ta tundis sissimas häbi, et tal oli Hollywoodi illusiooniga midagi pistmist, sest ta nägi, kuidas juudi vari langes tema enda riigi peale, nagu see oli juhtunud Venemaal.

Oma karjääri edu ja emotsionaalse segaduse kõrghetkel, 29. mail 1928, tabas teda ootamatult ja ootamatult sügavalt liigutav isiklik kogemus. Ta kirjutas sellest raamatus "*Minu seitse minutit igavikus,*" mida müüdi 90 000 eksemplari. Enne 1930. aastat sai ta oma lugejatelt üle 20 000 kirja. Hoolimata brošüüri fenomenaaalsest] edust, avaldas autor vähe üksikasju oma kogemuse kohta, välja arvatud tema kinnitus, et sünkroonsed sündmused isiklikult olulised "kokkusattumused" on sündmused igäühe elus, mis ühendavad meid mingi jumaliku plaaniga. Pelley ei olnud kunagi varem usin inimene, ta polnud ka ükski Püha Paulus, keda Jumala püha välg löi hobuse seljast maha. Mis iganes temaga ka ei juhtunud, tundub, et see ei olnud sugugi erinev nägemusest, mille noor Hitler sai oma elust, kui 15-

aastase õpilasena Austrias Linzis näitas talle midagi Wagneri muusika etenduses pilguheitu tema tulevases missioonist. Sellised isiklikult olulised sündmused ei ole sugugi nii haruldased, kuid tavaliselt juhtuvad need kõrgetasemeliste revolutsiooniliste isiksuste puhul. Igal juhul nägi Pelley, et ta raiskab oma aega "filmide tegemise nekromantikaga", mis muutus üha enam antigeenlaslikuks, ja otsustas pühendada oma ülejäänud elu sisulisele tööle, mis iganes see ka ei oleks. Ta tundis, et on valmis suureks, kuid tal puudus igasugune suunitlus.

Eelkõige tahtis ta teha midagi väärtuslikku oma aaria rassi ja lääne kultuuri heaks. Ta ei olnud teadlik Saksamaal toimuvast natsionaalsotsialistlikust revolutsioonist, kuid ta arvas, et see ei saa kuidagi võitu juudkonna tohutu võimu üle. Ta mäletas, kuidas limane komissar Venemaal oli ennustanud, et Euroopa saab olema järgmine ohver. Ta uuris *Mein Kampf*i ja mõtles, kas selles nii selgelt esitatud põhimõtteid saaks rakendada Ameerika Ühendriikides. See tundus liiga hea, et olla tõsi. Järgmisel aastal varises 1920. aastate näiline õitseng koos suure depressiooniga kokku. Ameerika Ühendriigid läksid pankrotti ja selle rahvas tundis esimest korda tõelist hirmu. Kui miljonid kibestunud ja pettunud ameeriklased lasid end paisuva kommunistliku liikumise ja Franklin Roosevelti läbipaistvate valede mõjul sisse lüüa, avastas Pelley kohutavalt, et sama massilise murrangu muster, mille tunnustajaks ta Venemaal oli, kordub ka tema enda riigis.

Höbelegioni sünd

Kui aga 30. jaanuaril 1933 valiti võimule Adolf Hitler, oli Pelley äikesekiirguse käes. Võimatu oli juhtunud. Vähemalt kuskil maailmas oli üks paganlik rahvas end oma rassilise eksistentsi nimel kokku tõmmanud. Kõikvõimsaid juute oli ikkagi võidetud. Kui valged mehed suutsid oma rahva Saksamaal päästa, siis võis sama õnnestuda ka siin. Juba järgmisel päeval asutas Pelley *Silver Legion*'i, mida enamik ajaloolasi peab esimeseks tõeliseks natsionaalsotsialistlikuks organisatsiooniks Ameerika Ühendriikides. Tõsi, *Ameerika-Saksa Bundi* juured ulatuvad kümme aastat tagasi. Kuid see oli sisuliselt vennastekogukond, millel polnud mingeid poliitilisi eesmärke, välja arvatud palju hiljem rahu säilitamine Ameerika ja Kolmanda Reichi vahel. *Höbelegion* algas hoopis teistsugusena. Algusest peale oli selle eesmärk poliitilise võimu saavutamine, et ühel päeval saada USA valitsuseks ja rajada *Mein Kampf*i põhialustele tuginev rahvuslik riik. Veelgi olulisem kui need ilmselged poliitilised ja filosoofilised eesmärgid, kutsuti esile uus vaim, valge rassi dünaamiline tahe, et inspireerida ameeriklasi nagu kunagi varem.

Algusest peale seisis Pelley aga tõsise dilemma ees: kuigi ta tahtis oma organisatsiooni selgelt natsionaalsotsialistlikuks nimetada, soovis ta samas teha seda võimalikult ameeriklaslikuks. Kuigi ta armastas haakristi sümbolit ja mõistis selle üleargumendilist tähendust, teadis ta ka, et see oli nüüd võõra võimu ametlik embleem. Ta ei soovinud jätta muljet, et ta on teise riigi esindaja. Vana haakristiku asemel valis ta oma uue organisatsiooni sümboliks L-tähe. Seda oli lihtne reprodutseerida mitmesugustes tingimustes ja see tähistas Armastust aaria rassi vastu, Lojaalsust Ameerika Vabariigile, Juutide vabastamist ja muidugi ka *Silver Legionit* ennast. Ta isiklikult kujundas selle lipu, ruudukujulise valge lipu, millel oli suur L-täht tulipunases kirjas. Järgmise üheksa aasta jooksul pidid seda nägema miljonid ameeriklased, seda kanti kaasa tigidates tänavalahingutes ja see heisati iga liidu osariigi kohal.

Kuid alguses, pärast esimese sümboli loomist, ei teadnud Pelley tegelikult, kust või kuidas alustada. Lõpuks langes ta tagasi oma kirjutamisoskuse juurde ja andis omal kulul välja tabloidiajalehe *Liberation*. See tekitas sensatsiooni, muutudes praktiliselt üleöö edukaks, meelitades ligi mitte ainult arvukaid rahalisi toetajaid, vaid ka temasuguseid väljendusrikkaid kirjanikke ja kõigepealt kümnekond, siis sadu ja väga varsti tuhandeid töötuid mehi, kes püüdsid väljaannet tänavapildujatelt müüa. Juutidestunud linnades nagu New York või Washington, D.C., ründasid neid varaseid aktiviste koššeristlikud rahvamassid, nii et sama vaenlane, kes tegi Hitleri tormijõude vajalikuks, oli ka vastutav *hõbesärkide tekimise eest*. Pelley nimevalik oli ilmselge viide Saksa S.S.-ile, kuid nende kohalolek ajalehtede müümisel ja avalikel kõnedel ei olnud vähem oluline. Nii lühikese aja jooksul sai *Silver Shirtsist Silver Legion*. Valdav enamik legionäridest ei olnud sugugi mitte tugitoolirevolutsionäärid, vaid kõvad tänavavõitlejad tehastest, kontoritest ning keskkooli- ja kolledžikampustest. Paljud olid ka endised sõdurid, võltsitud "sõja, mis lõpetab kõik sõjad" veteranid. Nad nägid läbi depressiooni juudi olemuse ja pidasid F. D. R.-i kõige rohkem juutide poolt riigile tekitatud presidendiks. Kõige enam tahtsid nad pühkida kõrvale liberaalset-kapitalistlikku-demokraatlikku pettust ja ehitada selle asemele vaba vabariik, kus elavad õnnelikud kodanikud, kes on sügavalt teadlikud oma rassilisest pärandist. Selle eesmärgi saavutamiseks püüdsid nad luua tõelist poliitilist liikumist, mille eesmärk oli tõsiselt oma juhte seaduslikul, põhiseaduslikul teel ametisse panna.

Nende vormiriietus koosnes Hitleri tormiväelaste mütsist, sinistest kordvillastest pükstest, säärimest, lipsust ja hõbedasest särgist, millel oli südamel kohal punane "L". Et tasakaalustada oma euroopalikku välimust, ei jätnud *hõbesärgid* kunagi

kasutamata tähti ja triipe kõrvuti leegioni lipuga ning nende ametlik hümn oli aariaid toetav tekst, mis oli seatud kuulsale kodusõja marsile, "*Battle Hymn of the Republic*" (*Vabariigi lahinguhümn*). "Hõbedane sümboliseerib meie võitluse puhtust," teatas Pelley, "ja meie rassi puhtust!" Nii algas see, mida ta nimetas "suureks maratoniks", kutsudes esile kujutlusi Termopülaidelt - "aaria inimkonna ja juutluse vahelist lõplikku võitlust eksistentsi eest".

1933. aasta lõpuks oli leegioni kasv midagi vähemat kui erakordne. Üle kogu riigi tekkisid üksused, sest Pelley leidis, et ta rääkis sama kõnekalt kui oskas kirjutada. 1936. aastaks oli ta üleriigiliselt tuntud avaliku elu tegelane, kes oli juba kõnele- nud sadade tuhandete talunike, üliõpilaste, koduperenaiste ja enamasti töötute ees üle kogu riigi. Nagu ta kunagi *Liberationis* kirjeldas: "Väikelinnade mehed on äk- ki ergastatud *Silver Bugles*'i (*Silver Legion* trummi- ja pasunakorpuse nimi) läbilõövate helide saatel. Nad sirutavad oma kaelad üles kääridelt ja latidelt. Rip- puvad lipud lähevad mööda uduseid aknaid, kust nad on selle ülimalt eduka juudi depressiooni ajal maailma üha nukramalt vaadanud. Nad deponeerivad kõn- niteedel ja vaatavad, kuidas Ameerika mehelikkuse parimad eksemplarid teevad midagi, et leevendada massilist pahameelt. Nad tahavad oma osa mängida." Nagu kasvav leegion tema poolehoidjaid, tundis ta end natsionaalsotsialistliku aktivisti- na "osana minu riigi praeguse ajaloo sisust ja kiududest". Tema sõnum oli lihtne tõde: "Kapitalistlik demokraatia on läbi kukkunud, kuid selle mädanenud jäänust- est püüab sündida selle koletislik järeltulija, kommunism. Vene rahvas ei suutnud seda koletist oma emakas purustada ja kannatas kohutavalt. Ma tean, ma nägin, kuidas see juhtus. Sama toimub ka siin. See ei ole võitlus kapitalismi või kom- munismi eest, vaid valge tsivilisatsiooni ja juutluse vahel."

Hõbedased särgid märtsis!

Pelley korraldatud *Hõbelegion* oli ainulaadne. Ehkki *hõbedase särgi* väljaõppeks olid alalised kasarmud ja kohalikud üksused õitsesid enamikus osariikides ja Ameerika Ühendriikide igas piirkonnas, puudus keskne peakorterihoon. Selle asemel juhtis Chief, nagu teda oma järgijate seas rahvasuus tunti, leegioni oma Fordi reisivagunist. Ta ei viibinud kunagi kusagil kauem kui maksimaalselt paar nädalat, vaid oli pidevalt liikvel, reisides ühest peakorterist teise, korraldades teel välitegevusi ja massikoosolekuid. Tegelikult kasutas ta aastas mitu autot, sest ta läbis aastas hämmastavad 20 000 miili. Kus iganes ta parasjagu viibis, oli tema riiklik peakorter, kust ta tegi kõik telefonikõned teistesse peakorteritesse. Selline äärmiselt mobiilne juhtimine sidus eri üksused väga tihedalt kokku ja andis

Pelleyle tohtu arusaamise ameeriklastest kõikidel tasanditel, riigi kõigis osades, tehes ta samas miljonite inimeste jaoks isiklikult tuntud riigimeheks.

Tema plaan võimu saavutamiseks oli avatud ja otsekohene: Kõigepealt tutvustas ta oma kaaskodanikele *Silver Legioni* programmi. Seejärel astuks ta järgmisesse presidendivalimiste võistlusesse ühes osariigis, et saada kogemusi, mida ta ja tema aktivistid vajaksid praktilise poliitika mõistmiseks. Selle tegeliku koolituse abil teeks ta tõsise pakkumise 1940. aasta riiklikel valimistel. Vastavalt sellele oli tema toetus Washingtoni osariigis nii lai, et tema nimi sattus presidendivalimiste hääletussedelile tänu *Silver Shirts'i* kõvale ükselt-uksele kampaaniatööle, kes kogusid tuhandeid allkirju oma ringlusesse lastud petitsoonidele. (Siinkohal on minu uurimus tühi, sest ma ei suutnud leida ühtegi allikat, mis kirjeldaks tema poolt saavutatud valijate vastukaja. Ma järeldan, et see pidi olema märkimisväärne, põhjustel, mis varsti selguvad).

F.D.R. taastamine presidendiks tõi lähemale "konflikti Valguse ja Pimeduse jõudude vahel maa peal" - Pelley ennustas oma esimeses üleriigilises raadiokõnes tulevast sõda Kolmanda Reichi vastu. Tema valimiskampaania suurendas *Silver Legioni* liikmeskonda kolmekordselt ja võitis mõned tähtsad isikud, sealhulgas George van Horn Moseley, USA armee erukindral, kongressi esindaja Jacob Thorkelsen, Charles A. Lindbergh jr. ja Walt Disney. Kõik nad osalesid tema avalikel rallidel ja mõned neist jagasid poodiumit pealikutega. Ta oli kindel, et sellise kõrgetasemelise toetuse ja miljonite keskmiste ameeriklaste ilmselge heakskiidu korral on *Silver Legionil* suur saatus ees. Nagu tema elulookirjutaja kirjutas: "Pelley ootas maailma telgitagust, mille keskuseks oleks ariastunud Washington ja mis oleks kindlustatud mõlemas otsas Berliinis ja Tokyos. Niikaua kui Hiina kõigus Stalini satelliidiks saamise äärel, kaitsesid Jaapani armeed Mandžuurias tsivilisatsiooni kommunismi salakavalate madu vastu." Olles mõnda aega Jaapanis elanud, hakkas Pelley sügavalt austama jaapanlasi kui buldoosi Kaug-Idas Nõukogude Liidu vastu. Seetõttu oli ta kohkunud Roosevelti katsete üle ajada Jaapanit katastroofilisse sõda, mis jätkaks ukse laiali kommunistlikule laienemisele Aiasse. Pealik osutus ka siinkohal liiga prohvetlikuks, nagu võivad kinnitada Korea ja Vietnami halvatud Ameerika veteranid.

Kui 1940. aasta presidendivalimised lähenesid, võttis F.D.R. väga tõsiselt *Silver Shirts'i*, keda oli nüüdseks 100 000 (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), ja kes tunnistas Pelley'd surmkindlaks kandidaadiks; Chief ei pruugi tegelikult Valge Maja sisse saada, kuid ta võiks kontrollida piisavalt häält, et valimised demokraatide käest ära pöörata. Roosevelti populaar-

sus oli juba langemas, ta ei saanud riskida oma tagasivalimisega ja käskis FBI-l "uurida" Pelleyt. Peaprokurör Frank Murphy põrus ilmselge poliitilise tagakiusamise pärast ja vabandas presidenti, öeldes talle, et oleks viga teha "hõbesärkidest mätreid." Märtrid, märtrid - kaalul oli demokraatlik võimupositsioon, nii et ta käskis Pelley poolt "paganlikeks satraapideks" nimetatud isikutel teha *hõbesärkide* elu raskeks. Nende Põhja-Carolina üksus (leegioni suurim peakorter ja lähim asi, mis neil oli riiklikule kontorile) võeti föderaalsete marsalide poolt läbi, selle vara, sealhulgas trükipressid, konfiskeeriti, selle elanikud arreteriti ja vangistati mitmesuguste väljamõeldud süüdistuste alusel, mis kõik vabastati, kuid alles pärast pikki kuid kestnud rahaliselt kurnavaid kohtumenetlusi. Siiski ei tagastatud vaesunud *hõbesärkidele* ühtegi konfiskeeritud materjali ega ka seaduslikult omandatud hoonet; naeratav kohtunik ütles neile, et neil on õigus kaevata valitsuselt kahju hüvitamise eest kohtusse.

Kohe pärast Põhja-Carolina haarangut kutsus kongresmen Dickstein (New York) üles keelustama *hõbedase särgi* vormiriietuse avaliku väljapaneku riiklikul tasandil. Pealik reageeris kiiresti: "Iga juusk, kes arvab, et ta võib mulle öelda, millist särki ma võin kanda või et ma ei tohi kanda sellel tulipunast L-i, saab löögi nina, mida ta mäletab, kuni ta maandub Aabrahami rinnal!" Nagu isegi tema ebasümpaatiline biograaf tunnistab: "Pelleyl oli alust arvata, et teda ahistatakse. "

Ahistamine kiirenes ja teda süüdistati maksudest kõrvalehoidmises. Kuigi ta võitis selle poliitiliselt motiveeritud süüdistuse, saboteerisid suured kulud ja aeg, mis kulus tema kaitsmiseks ähvardava vangistuse eest, tema 1940. aasta kampaaniat. Selleks ajaks (novembris) tundus USA osalemine laienevas konfliktis natsionaalsotsialistliku Saksamaa vastu peaaegu vältimatu. Sellest tulenevalt muutis Pelley leegioni suunda valimisvõitlusest Roosevelti ja tema juudi sõjameeste vastuseisule. *Hõbesärgid* ühinesid *Ameerika-Saksa Bundiga*, *Ku Klux Klaniga* ja paljude teiste suurte ja väikeste patriootiliste organisatsioonidega, kes koondusid rahule suunatud massivastuse mobiliseerimiseks. Ka siin tõestas ülemus oma võimet võita miljoneid, sest vaid nädal enne Pearl Harborit tehtud üleriigilised küsitlused näitasid, et üle kolme neljandiku Ameerika rahvast oli sõja vastu teljeriikidega, kui Ameerika Ühendriike ei rünnata füüsiliselt. Kuidas Roosevelt selle eelduse saavutas, mida on hästi dokumenteeritud mõnes *The New Orderi* poolt müügiks pakutavas raamatus, on siinkohal liiga keeruline ümber jutustada. Pärast seda, kui Ameerika lõpuks sõtta astus, oli Pelley südantlõhestatud sellest, mida ta nägi oma riigi libisemisena kuristikku. Tema üheksa aastat kestnud elutöö, kogu see imeline edu, mida oli saavutanud *Silver Shirt'i* organisatsioon ja selle entusiastlik rohujuuretasandi toetus, näis olevat asjata. Ta lõpetas leegioni,

isegi selle ajalehe; mida muud ta sai teha?

Ta oli 1935. aastal uuesti abiellunud, kuid veetis vähe aega oma uue naisega, kellega tal oli tütar. Pelley liitus nendega meeleheitele lähedal Indiana osariigi Nobelsville'i väikelinnas, kus ta tahtis unustada maailma, mida ta oli püüdnud päästa. Tema aastatepikkune eneseohverdus tundus "tänamatu töö, püüdes tuua inimkonnale nägemust, nagu inimkond on moodustatud". Kuid tema naine Helen ja mõned tema lähimad kaaslased ärgitasid teda jätkama, mitte alla andma, hoolimata kõige hullemast, mis oli juhtunud. Mõnevõrra julgustatuna soovis ta uuelts peaprokuröri Biddle'ilt isiklikku kinnitust, et tal lubatakse oma seisukohti avaldada, kui ta ei õõnesta sõjategevust. Biddle andis talle oma ausõna, et Pelley võib avaldada ilma piiranguid kartmata. Kuigi riik oli sõjas, oli õigus vabale sõnavõttudele põhiseadusega tagatud.

Hitleri-meelne *nimeline kõne* sõjaaegses Ameerikas

Keset kogu riiki haaranud sõjahüsteeria ajal käivitas ta uue ajakirja *Roll Call*. See oli kompromissitult natsionaalsotsialistlik, selle kuulus toimetaja ja *hõbedase särgi* kirjutajad olid otsekohesed. Nad dokumenteerisid sõjaeelse naftaembargo, mille Roosevelt kehtestas jaapanlastele, sundides neid tunnistama oma majanduse lämmatamist või riskima sõjaga, et end USA ülemvõimust vabastada. F. D. R. tahtis sõda, et päästa omaenda kõikuva "New Deal" majandust sellise masstootmise abil, mida ainult sõjaaegne tööstus suudab pakkuda. Punased tahtsid sõda, et päästa surnud Nõukogude orjaimpeerium Hitleri armee eest. Juudid tahtsid sõda, et säilitada kapitalistlik-kommunistlik mantlimäng, mida nad nii edukalt paganlikele rahvastele kogu maailmas peale surusid. Kõige hullem on see, et natsionaalsotsialistlike valgusvägede vastu sõda pidades tegid petetud ameeriklased võimalikuks, et samadsisemise lagunemise jõud, mis mädanesid Saksa ühiskonda enne Hitleri puhastamist, saaksid juurduda ka meie riigis.

Pelley saatis avaldamiseelse läbivaatamise koopiad peaprokuratuurile valitsuse heakskiitmiseks. Biddle võis endale lubada suuremeelsust, sest ta oli kindel, et "patriootiliste" ameeriklaste sõjahüsteeria tõmbab viimast *Hõbelegioni* omaenda petardile. Kuid ta oli hämmastunud, kui sai teada, et *Roll Call* oli uskumatult edukas! Kaugel sellest, et Pelley ei olnud rahva vaenulikkusest, millega ta arvestas, ilmus see väike ja särtsakas väljaanne kõikjal. Ja inimesed nõustusid avalikult selle kurikuulsa toimetajaga. Kõige tõsisem on see, et Pelley biograafi sõnul leiti "palju eksemplare Ameerika Ühendriikide sõjaväelaste seas kõikidel

sõjategevuspiirkondadel". Kuni märtsini 1942 kahekordistusid trükiarvud kõigepealt, siis neljakordistusid. Tõenäoliselt mitte rohkem kui viie nädala jooksul kasvas *Roll Call* fenomenaalse kiirusega. Ilmselt ei olnud kõik Hollywoodi propagandavabrikud, kes olid kinnisideeks "Rothschildi ja Roosevelti majade lühikestes pükstes, natside spioonide ja Stalini pidžaamade ülestunnistuste, draamade, kus pätid tulistavad paganlikku tsivilisatsiooni, rahvamassid ründavad mitmesuguseid Bastille'sid ja New Dealer murravad sodi miljardite dollarite eest," nagu Pelley siis kirjutas, kõigile meeldinud. "Me läksime sõda, sest meie riigile peale surutud isekas juudi poliitika on viinud Ameerika Ühendriigid tagasi pankroti äärelle."

Siis, talve lõpus, võttis temaga kiiresti ühendust üks USA mereväeohvitser, kes oli eelmisel 7. detsembril Pearl Harboris paiknenud. Mees ütles, et F.D.R. oli Ameerika rahvale rünnaku kohta valetanud, öeldes, et "kuigi kahju on olnud suur, on meie Vaikse ookeani laevastik endiselt terve". Ohvitser ütles, et ta oli isiklikult tunnistas hädavajaduse, mis oli palju hullem, kui president lubas. Tegelikult olid kõik USA pealinnalaevad kas uppunud või raskelt kahjustatud, välja arvatud viis saatmata (ja seega mitte töötavat) lennukikandjat ja nende vananenud lennukid. Pelley tormas trükki uudisega: "Jaapani pommitajad panid Pearl Harbori nägema välja nagu mahajäetud W.P.A.-projekti Keokukis!" Tänavale jõudnud eriväljaanne oli pomm, mida sõja esimeseks ohvriks saanud tõe järele nälgijane avalikkus ära sõitis. Aga kui peaprokurör näitas F. D. R.-ile tavalist eeleksemplari, plahvatas president nagu lahingulaev *Arizona* ja nõudis 4. aprillil Pelley arreteerimist. Süüdistus: riigireetmine!

Biddle oli sunnitud Pelleyale antud auväärset sõna rikkuma ja käskis suurel žüriil esitada ülemale süüdistuse kaheteistkümneme kuriteo eest, mis olid seotud mässuaktiga. Kohtuprotsessi käigus eitas intensiivselt poliitiliselt motiveeritud prokurör Oscar Ewing, sigarit suitsetav "suurratas" demokraatide parteis, rõhutatult, et USA Vaikse ookeani laevastik oli Pearl Harboris nii suurt kahju saanud, ja kutsus mereväe sekretäri Knoxi, et kinnitada kohtunikule (ja tohutule raadiohuvilisele publikule), et olukord on hästi kontrolli all ja ei anna põhjust hädaolukorraks. Kui ta rääkis, olid Ameerika sõjalised jõud kogu Vaikse ookeani teatri ulatuses katkematu lüüasaamise seeriaga peast taganemas. Kuid kui Pelley kaitsja ähvardas, et kogu Pearl Harbori päästemeeskond annab kohtus tunnistusi *Roll Call*'i vastuolulise aruande toetuseks, loobus kohtunik kiiresti süüdistuse põhiosast.

Nüüd süüdistati teda selles, et ta kujutas USA majandust valesti pankrotistununa, õhnestades seeläbi avalikkuse usaldust sõja ajal. Ka siin oli kaitse hästi ette valmistatud ja kutsus välja Föderaalreservpanga esimehe Mariner Ecclesi, kes

oleks pidanud risküsitluse ja vande all tunnistama, et Ameerika majandust päästis tõepoolest alles viimasel hetkel Pearl Harbori veresaunast põhjustatud sõjatootmine. Kuid kohtunik lükkas kohtukutse tagasi.

Karistatud!

Nende auks tuleb märkida, et nii kongresmen Thorkelson kui ka Charles Lindbergh andsid Pelley nimel isiklikult tunnistusi, mis on mõõtmatus vapper tegevus, kui arvestada, et nad tegid seda keset Teist maailmasõda, ajal, mil Ameerika Ühendriigid kogesid kaotust Vaiksest ookeanist Atlandi ookeanini.

Hoolimata nende toetusest ja tema vastu esitatud juhtiva süüdistuse ebaõnnestumisest (rääkimata tõendite täielikust puudumisest igasuguse reeturliku tegevuse kohta), mõisteti Pelley 15 aastaks vangistuseks föderaalvanglas, mis on rangeima julgeolekuastmega. Prokuratuur ei suutnud esitada ühtegi tõendit, mis oleks tõestanud, et Pelley oli toime pannud mingeid reeturlikke tegusid; kõik, mida ta oli teinud, oli ebaõiglase sõja ja seda kavandava kurja presidendi kritiseerimine. Kaksikümmend viis aastat hiljem põletasid tuhanded juudikommunistid ja nende ajuvabad paganlikud dubleerijad tänavatel USA lippe ja protesteerisid vägivaldselt Ameerika Ühendriikide osalemise vastu Vietnami sõja ajal; erinevalt Pelleyst ei saanud ükski neist karistuseks. Pelley ei suutnud apellatsiooni esitada. Hiljem ütles Lindbergh *Chicago Tribune'ile*, et Pelley ei olnud reetur, vaid tõeline patrioot, keda ilmselt kiusati taga selle eest, et ta ütles avalikult seda, mida üha rohkem ameeriklasi arutas eraviisiliselt. Pelley pidi nende inimeste jaoks eeskujuks olema: Hoidke oma arvamused enda teada, või vaadake, mis teiega juhtub!

Oma karistuse karmusest uimastatuna oli ta sõja, mille vastu ta oli, tummaks jäänud. Samal ajal, kui läänemaailm väljaspool tema vangla trellide vahelt enesetappu sooritas, luges ta ahnelt ja mõtles sügavalt. Kuigi ta oli kurb, ei lasknud miski temas teda meeleheitele langeda: "Ühel päeval näeme meie, ameeriklased, tõelises perspektiivis, mida nelja miljoni juudi võõras hord meile tegi ja miks me nii rumalalt seda kannatanud oleme." Kui 40ndate katastroofiline aastakümme jõudis lõpule, suutsid Pelley tütar ja õepoeg vanade seltsimeeste abiga koguda piisavalt raha üleskutse jaoks. See ebaõnnestus, kuid nende lojaalsus ei kahanenud ja nad üritasid uuesti. 1952. aastal, kui Aasias surid ameeriklased asjatult, nagu ta oli ennustanud, vabastati Pelley vastumeelselt tingimisi vangistusest tingimusel, et ta ei osale "mingisuguses poliitilises tegevuses", mis oli ilmselgelt põhiseaduse vastane nõue, mida ta ei suutnud vaidlustada. Tema tütar ja tema abikaasa hoolitsesid tema

tervisliku seisundi taastamise eest perekonnakodus Nobelsville'is, Indianas.

Koos asutasid nad uue kirjastuse *Soulcraft Press*, mis andis välja tema esimese raamatu pärast sõda: *Something Better*. Selles tõi ta välja Roosevelti kui mehe, kes on kõige rohkem vastutav selle sotsiaalse murrangu käivitamise eest, mida Ameerika koges Vietnami ajastul. "Ta oli tänase areneva kaose eelkäija", mida siiski peeti vajalikuks, et luua tulevikus natsionaalsotsialistliku stiilis riik. Kuid just kahe uue, suuresti müstiliste ja metafüüsiliste teemadega tegeleva ajakirja loomine tõi ta rahaliselt uuesti jalule, nii et ta suutis maksta tagasi kõigile neile lojaalsetele järgijatele, kes olid tema üleskutse jaoks nii heldelt panustanud. Nagu ka varem elus, andis kirjutamine talle eesmärgi ja täitumise tunde. Ja ta meenutas kahetsuseta seda murrangulist kogemust, mis pani ta 1928. aastal oma raskele dramaatilisele teele: see kõik näis olevat ette määratud ja seega osa mingist kõrgemast eesmärgist, mida ta instinktiivselt usaldas, kuigi ta ei suutnud seda intellektuaalselt mõista. Oma viimastel aastatel oli ta õnnelik oma tütre ja vanade kaaslaste armastuse üle ning rahul teadmisega, et kuigi ta ebaõnnestus, oli ta teinud oma rassi ja rahva nimel parima, mida suutis. Ja tema vaenlased - tema rahva vaenlased - olid teda austanud pika vangistusega. Ta elas ka piisavalt kaua, et olla tunnistajaks George Lincoln Rockwelli *Ameerika natside partei* tõusule, mis pakkus talle sügavat lohutust: Keegi jätkas võitlust, mida ta kolmkümmend aastat varem alustas.

William Dudley Pelley suri rahulikult 1. juulil 1965, 75-aastaselt. Samal ajal, kui ta surnuaia ees lamas, põletas keegi matusepaiga muruplatsil risti. Kunagi ei selgunud, kas põleva risti oli sinna pannud sõber või vaenlane. Tema lahkumist jälgiti (muidugi pahatahtlikult) üleriigilistes uudistes, kuid kohe pärast seda lubati tema nimi unustusehõlma vajuda.

1992. aastal pälvis Indiana väike Nobelsville'i linnake taas kord lühiajaliselt üleriigilist tähelepanu, kui ühel jaanipäevaõhtul kodust väljas mänginud naabruskonna poiss jäi napilt ilma tema jalge ette langenud meteoriidist. "Mitte pärast fašistliku juhi W. D. Pelley surma seitseteist aastat tagasi," teatas kohalik ajaleht, "ei ole ülejäänud Ameerika meie kogukonda tähele pannud".

Pelley elu valge patrioodina oli sarnaselt meteoorne. Ta oli meie riigi esimene rassistlik aktivist natsionaalsotsialistlikus stiilis. Ta oli komandör Rockwelli ja tänase Ameerika valge võimu liikumise eelkäija. Ta tõestas, et meie ideed, kui seda julgelt, arukalt ja siiralt propageerida, on võimeline võitma tohutu hulga poolehoidjaid, nagu näitab tema 100 000 jälgijat. Tema elav märtrisurma juutide kõhus võitis talle aukoha tema järel tulevate kaasvõitlejate südames. Ta ei ebaõn-

nestunud, nagu ta arvas, mitte rohkem, kui ebaõnnestub vapper sõdur, kes teeb oma parima, kui ta on vaenlase poolt vangistatud.

Ajaloolised asjaolud ei võimaldanud tal luua aaria Washingtoni, millest ta unistas. Kuid palju laiemas võitluses ülemaailmse valge ülemvõimu eest võitles ta hästi; tema lahing oli vaid alguslahing jätkuvas sõjas aaria inimkonna lõpliku triumfi nimel. Pealik ja tema *hõbedased särgid* on läinud enne meid. Nad innustavad meid nende eeskuju järgima. Ja meie võidukas lipp, mis ühel päeval planeedi Maa kohal lahti harutab, kuulub nii neile kui ka meile!

Allikad:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestandid paremal: William Dudley Pelley, Gerald B. Winrod ja Gerald L.K. Smith*, kaks köidet, Yale'i Ülikool.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Schlingt Jahre nach der Kapitulation des Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da ja zwar in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland sondern auf globaler Ebene!

Initiatoren von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verlesung haben nicht ausgereicht, das kann die gesamte Welt gesehen haben Adolf Hitler ist wieder da.

Alle Nationalsozialisten sind wichtiger als alle anderen Völker- und Rassengruppen und alle Schicksale an Schicksale an Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar nicht so groß wie früher, aber die Größe des biologischen Volkstums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der vorwärtliche Gegner ist aber dabei, die Völkermord - gegen alle weißen Völker (?) - zu befehlen. Seine Mittel sind Ermordung, Chrenfaltung und Kammernschubung.

Ob "Jude" oder "Nigger", ob im Weltkrieg oder im Stromkampf, ob im Propagandakrieg bewaffnet oder auf einem Schiffsfeldzug an Bord hoher Torpedobombardier ist seine Pflicht!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Hail Hitler!
Gottard Lueck

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Priekšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Teviš daļa

NSK: Paldies par interviju Turpinu labi atcerēties. Uzvaram ir mūsu!

Intervijas beidz un prievērojiet saņemtajiem datus nozloguma vārdus.

Mollija: Paldies, draugi! Ēdja jauši pirms mūsu intervijas. Lūdz, atstāt man tīmekļa adresi, kad tu būsi publicēts, un es pieredzēšu pats tīmekļa vietnes rādīt ar interviju. Lūdziet man tīkēt mūsu boadriem visā pasaulē reitimentācijām. Dabūvēt mūsu eipa ir viēģli apstāst. Det nerakstojiet tešus! Ar jūsu palīdzību mūsu akaitis pūņņņņ ar katru dienu. Faldiziet mūsu izplatīt pantielbu, jo katrs vārds ir kā bulta Tumsai un zobens iķēvējis viņu melnām. Mūsu zemošības ir ķēnu parik palparlocēnā, un ar pamēnīgā palparlocēnābū būn viņa gals. Katra prievēģ, prievēģ un jēnā lieta, ko dānā

 the NEW ORDER
Number 179 (133) Founded 1975 April 29, 2022 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and re-education.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottard Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

**FOR DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Illustrierte Pöbel Book

**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilze

Reinhold Beckmann

**Hitler
in Italy**

**HITLER
in ITALIEN**

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

**The Sins of
High Finance**

English - German / Deutsch - English

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

 NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to
find out how
YOU can help!

